

L'ESPINGUET

PERIÒDIC FUNERARI

Sortirà cada «quando celis»

Redacció, Administració i Impremta

Granollers, 22 febrer 1933

Salutació

Ciutadans!!!

Unes senzilles pessigolles, transformades en pocs moments en escandalosa picor, convertida ràpidament en forta febrada i alarmant neguit, ens han «arrojat» al «ring» del periodisme seriós, obligant-nos a fer sentir el nostre estrident ESPINGUET.

Qui no hagi assistit, com nosaltres, llargues hores als preparatius d'un esperat part periodístic, no podrà mai explicar-se aquest sobtat determini nostre, que fa llançar-nos a la palestra «sin preparaci6n de clase alguna».

Qui no hagi contemplat, com nosaltres, aquella mitja dotzena de pantalons escorrent-se al so de les rialles de la mitja dotzena de redactors, produïdes pels acudits llegits, rellegits i assaborits per la mateixa mitja dotzena de «plumíferos», abocats des de fa sis mesos a la quotidiana tasca d'afinar la seva esquella—esquella que abans d'altres sis mesos haurà provocat un extraordinari consum de braguers a tots els que l'hagin escoltada,—no podrà mai explicar-se la nostra impaciència per llançar-nos a la «vindicta pública».

I és que freqüentem i quasi bé vivim en una societat local, on té establert el seu «cuartel general» aquell cos de redacció, que, si més no, amb les seves continuades sessions d'escandalós optimisme i inestroncable gresca, haurà tingut la virtut d'haver fet mig avortar el pobre Carnestoltes.

Per altra banda, importants interessos nacionals: l'«¡Adiós, que me voy a Fernando Póo!», que tan intrigats té en Julitu, en Divina Pastora i en Patxau; «La Conquista de Madrid»—que no s'esveri En Fontdevila—que en aquests temps de catalans i no catalans no deixa d'ésser una bona i esperançadora partitura, i les «Sierras de Granada», que En Marcel·lí Domingo voldria fer desaparèixer per petites diferències tingudes amb el pobre Albéniz, per quin motiu diuen que «no es poden veure»; l'obstrucció que menaça glaçar les canyerries enxufades al dipòsit central; el perill de paralització dels treballs a les fàbriques de bombes, que com a can Vila, a can Prat i a can Bloch, ocupen a tanta gent; la conversió de les «làmines» dels «Molinos Vascos» i altres tants «Molinos» en vulgars papers d'estrassa; la evasió de «capitals», que tan enemistats té els de Terrassa amb els de Sabadell... Tot això, en conjunt i en detall, fa que ens sentim també interessats de tractar a fons la política d'altura».

En quant a les qüestions regionals, són una munió els assumptes que reclamen la nostra intervenció: les «lligues» de diversos colors ens emmetzinen la vista i el cervell. Els meravellosos projectes de l'Avi, comprant cases i vinyes i mainada per la gent humil, ens amanteguen el cor, la melsa i els «palmons». La tendra joventut de l'Abadal, d'En Puig i Cadafalch i dels altres cinc cents mil joves de les dues lligues, ens alarma i ens encén l'enveja. Les condicions acústiques d'En Pich i Pon, ens obren l'esperança i la gana...

I, què no direm de les coses locals? Potser que elles siguin les que d'una manera més principal motiven la nostra publicació.

Coses i figures de transcendència han desfilat per la pantalla del nostre cervell durant aquests darrers temps, reclamant-nos la nostra intervenció.

L'harmonia fraternal que regna entre els components de les sis «cobles» consistorials: els Esteves, els Ramons, els Manolos, els Pepets i els Valls i Taberners, que amb els seus lluminosos acudits són prou per a fer caure els «roures» i les «bigues» que els sostenen.

Cal només assistir a les sessions municipals per a veure la mala ànima que els aguanta, tant als «ediles» com als «escuchas».

Per la part de dalt, l'Esteve que cerca a tot hora la manera d'abdicar la corona en favor del seu nebotet. El nebot dient que a mi demà no m'afaitarà. En «Modesto», capficat amb el dels pernills, sovint, quan li pregunten si vota en favor o en contra, contesta que «no els en pot deixar cap més». En Plantada, del barri de Palou, demanant com un desesperat que treguin els de «Can Casso» de la Plaça de l'Església perquè també es volen dir Plantada. El Carboner, fent constar que ell no ha tocat mai el clarinet. En Tardà, cantant les delícies de la dutxa diària, que encara es fa la il·lusió de que les pren. El germà d'En Claus complint les ordres del senyor Pepet, encara que sembli que no. El Marxant explicant els cavalls i eugues que haurà d'adquirir el Municipi per fer la guitza a l'Estabanell. En Ramon i tota la seva minoria, esquivant i rient a cada estrofa. En Manolo declarant que els empleats que pretenen despedir *no tenen cap tara*. En Jaumet cantant els Goigs de Sant Isidre i demanant que tots els consellers puguin anar a la cloaca. En Peret—com sempre—intentant captar «ondes sonores» amb totes dues orelles. En Roure llegint aquelles actes que semblen el testament d'Amèlia. I, per fi, el gran Manolo—el de Bigues—«arreglando todas las cuestiones con toda facilidad, nocturnidad y alevosía», i sino que ho digui l'Andreu.

Els d'abaix del «tablado» són també part essencial per la bona marxa de la cosa.

El «Capitán Roca», indignat amb els de dalt perquè acaben d'acordar treure el seu nom de l'antiga Plaça del «Cuartel».

En Vinyals, que demana per pendre'ls la mida a tots.

En Carrencanet, que riu i i mastega.

En Fontdevila petit, assajant un nou model d'estenebres que En Lambert ha adquirit a Alemanya per a la banda municipal.

En Recort «clavant-les» a l'Alcalde per haver obligat a En Gendra a treure de manera tan sobtada aquells femers del Camí de Canovelles.

Els de l'Esquerra reclamant el compliment de la Llei de l'embut.

Els «lligueros» demanant a En Peret que faci complir l'acord consistorial d'adquirir quatre pèls de la barba d'En Cambó pel museu.

Els «manuels», cridant com ximplers per a anunciar que ara, per l'abril, quan, d'acord amb el Rector,